

ENTER

麟趾

คู่ภักเณ
คำบัลลังก์

1

梦溪石 Meng Xi Shi เขียน
ปราณทยก แปล

麒麟

คู่กัเอน
คำบัลลังก์

คู่มือฉบับลัทธิ 1

梦溪石 Meng Xi Shi เขียน ปราณหยก แปล

《麟趾》 Vol.1

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 梦溪石 Meng Xi Shi

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2661-8

ภาพประกอบปก หาดง

Paladin12 / Shutterstock.com

Ma ry / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเออร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

เพื่อน

กระดาษปกนิ่มสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

'คูกิเลนค้ำบัลลังก์' เรื่องนี้เป็นผลงานของ 'เมิ่งซีสี่อ' ชื่อนี้อาจฟังไม่คุ้น
นักสำหรับชาวเอ็นเธอร์ปีคส์ แต่ไม่ใช่กับชาวเอเวอริวายเป็นแน่นอน เพราะ
นี่คือเจ้าของผลงานซึ่งสร้างกระแสสุดปังอย่าง 'รัชศกเฉิงฮว่าปีที่สิบสี่' และ
'พันสารท' นั่นเอง

ยุคสมัยของเรื่องและสภาพบ้านเมืองใน 'คูกิเลนค้ำบัลลังก์' เป็น
การสมมติขึ้นมา เนื้อหาโดยรวมว่าด้วยการชิงไหวชิงพริบในราชสำนัก นิยาม
ของขุนนางน้ำดีและเชื้อพระวงศ์ผู้ดำรงคุณธรรม ท่ามกลางสงครามประสาธ
ในรั้วในวัง ตลอดจนสงครามกับอริศัตรูที่ต้องการรุกล้ำดินแดนจนหวอน

ฟังๆ แล้วเหมือนเนื้อหาจะหนักหน่วงเข้มข้น แต่บรรยากาศของคูกิเลนฯ
กลับมีความละม้ายคล้ายรัชศกฯ พอสมควร ดังนั้นจึงมีอารมณ์ขันแทรกอยู่
ตลอดเรื่อง สำคัญที่สุดคือเรื่องราวแห่งมิตรภาพ โดยเฉพาะความรักความผูกพัน
ของพี่น้องที่ต้องร่วมแรงร่วมใจกันปกป้องครอบครัว ทำอย่างไรได้ ใครใช้ให้พอ
ของพวกเขาเดินไม่เอาไหนล่ะ

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปีคส์ขอรับประกันความดีงามของ 'คูกิเลนค้ำบัลลังก์'
รับรองว่าเริ่มต้นอ่านแล้วจะวางไม่ลง!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปีคส์

ประวัตินักเขียน

เมิ่งซีซือ (Meng Xi Shi) เป็นนักเขียนจีนผู้โด่งดังไปทั่วเอเชีย ผลงานทุกชิ้นขึ้นอันดับทำเนียบทงนินยาชายดีของเว็บไซต์จีนเจียง แพลตฟอร์มนิยายออนไลน์ยักษ์ใหญ่ของจีนมาตลอดหลายปี งานเขียนของเมิ่งซีซือผสมผสานความสมจริงที่อ้างอิงได้เข้ากับทำนองภาษาที่สอดแทรกอารมณ์ขัน อ่านได้อย่างเพลิดเพลิน จึงได้รับความชื่นชอบจากนักอ่านจำนวนมาก

ผลงานที่เป็นที่นิยมแพร่หลาย เช่น รัชศกเฉิงฮว่าปีที่สิบสี่ และพันสารท เนื่องจากในเวปป้อซือส์งคมออนไลน์ของจีน เมิ่งซีซือมักลงรูปน่ารักของแมวเหมียว แตกต่างจากภาพความเก่งกาจด้านฝีมือการเขียน จึงได้รับฉายาว่า 'ตัวหวังเหมียว' ซึ่งแปลว่าเจ้าเหมียวจอมราชัน

Meng Xi Shi

จากใจนักแปล

'คูกิเลนค้ำบัลลังก์' เป็นเรื่องราวของพี่น้องที่รักใคร่ปรองดองกันอย่างยิ่ง แต่ความรักที่ขาดความเข้าใจมักก่อให้เกิดปัญหามากมาย ชาวจีนกล่าวไว้ว่า พี่น้องเปรียบเสมือนแขนขา คู่รักเปรียบเสมือนเสื้อผ้า เราสามารถวิ่งแก้ผ้าได้ แต่ไม่สามารถวิ่งไปโดยไม่มีแขนขาพาประคอง

สำหรับปรานหยก พูดได้เลยว่า 'คูกิเลนค้ำบัลลังก์' ขึ้นนี้เป็นผลงานชิ้นหนึ่งที่ปรานหยกภาคภูมิใจ และรู้สึกยินดีมากๆ ที่ได้รับคอมเมนต์จากทีม บ.ก. เนื่องจากทุกคอมเมนต์เป็นการติเพื่อก่อ พร้อมมอบข้อมูลความรู้ที่มีค่ามากมายจนอยากโยนอิฐล่อหยกเยอะๆ แต่กลัวโดนก้อนอิฐปากลับมาแทน ซัดใจอย่างเดียวคือ 'คูกิเลนค้ำบัลลังก์' สี่เล่มนี้สั้นเกินไป หากอยากเข้าใจว่า เพราะอะไร ขอเชิญพลิกไปอ่านเนื้อหาทั้งหมดกันดูค่ะ

ปรานหยก

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

"ทางเหนือแจ้งข่าวด่วนเรื่องสงครามมา"

หยางจวินพูดพลางส่งซาที่เหวินเจียงต้มเสร็จแล้วไปให้

แสงตะวันในฤดูสารทสองแสงร้อนแรงเจิดจ้า แคว้นอยู่ข้างนอก
เพียงหนึ่งเค่อ* ก็ทำให้คนร้อนจนเหงื่อแตกได้ เสร็จก็ไม่ใช่ช้อยกเว้น
เขายกแขนขึ้นปาดเหงื่อบนหน้าผากก่อนวางผลแดงที่เด็ดมาใส่ตะกร้า

สวนในบ้านมีผลแดงให้เก็บได้ไม่มาก ขายไม่ได้ราคา แต่พอจะ
ช่วยคลายหิวให้คนในครอบครัวได้ และบางครั้งก็แบ่งให้หยางจวิน
เอากลับไปได้อีกหลายลูก

"ว่าอย่างไร" เขาบิดหุ่นบนตัวออกก่อนรับซาของหยางจวินมา

น้ำซาร้อนนิดๆ ไม่ลวกมือ อุณหภูมิดีพอได้กำลังดี

ใต้ร้านแดงมีลมเย็นพัดโชยพากลิ่นหอมของดอกกุ้ยในช่วง
ฤดูสารทมา เจ้าแมวสีเหลืองตัวโตที่นอนหมอบอยู่บนชายคาบ้าน
พลิกตัวครั้งหนึ่งอย่างแสนสบาย มันปรือตาขึ้นน้อยๆ ก่อนจะหลับต่อ

---

* เค่อ หมายถึงช่วงเวลาประมาณ 15 นาที

ด้วยท่าที่เกี้ยวคร้านตามประสาชีวิตในชนบท

ที่ว่า...เทียบกับสีหน้าเครียดขมขื่นของหยางจวินแล้วช่างแตกต่างกัน
อย่างเห็นได้ชัด

"เหตุการณ์ไม่สู้ดีนัก พวกทู่เจี๋ย* ตะวันออกตะวันตกร่วมมือกัน
แบ่งกองกำลังลงใต้สามทาง ทางหนึ่งไปภูเขาเฮ้อหลันเข้าอำเภอ
ไหวหย่วน ทางหนึ่งบุกเหลียงโจวโดยผ่านเมืองชีวถู อีกทางหนึ่ง
ตะลุยไปยังอำเภอซานตานหมายปักหลักที่กานโจว"

ระหว่างที่พูด หยางจวินก็ใช้กิ่งไผ่วาดแผนที่ตำแหน่งที่ตั้งคร่าวๆ
ลงบนพื้น

"ข่าวนี้ยืนยันได้แน่หรือ" เฮ้อหรงถามขึ้น

"รับรองว่าไม่ผิด เพราะสำนักคัมภีร์ที่ช่วยบิดาฆ่าส่งสินค้าครั้งนี้
เพิ่งมาจากหลังซี ครอบครวัของพวกเขาอยู่ที่กานโจว เวลานี้จึงพากัน
เป็นห่วงผู้เฒ่าผู้แก่และเด็กเล็กที่บ้านจนไม่กล้าไอ้อ้ออยู่ที่นี่นาน
รีบร้อนกลับไปราวกับถูกไฟลน"

เฮ้อหรงสั่นศีรษะ "กานโจวไม่น่ากังวลอะไรนัก เพราะเดือนก่อน
ราชสำนักเพิ่งแต่งตั้งเงินเวยเป็นผู้บัญชาการกานโจว สั่งให้จัดกองกำลัง
แปดหมื่นประจำอยู่ในเมืองจางเยี่ย ลองว่ามีเขาอยู่ ต่อให้ผู้ตรวจการ
มณฑลกานโจวจะกลัวสงครามเพียงใดเขาก็ไม่ปล่อยให้ชาวทู่เจี๋ย
กระทำการได้โดยง่ายแน่ ยิ่งกว่านั้นผู้ที่โจมตีกานโจวในครั้งนี้น่าจะเป็น
แคว้นทู่เจี๋ยตะวันตกใช่หรือไม่"

หยางจวินผงกศีรษะ "ถูกต้อง"

"หมิวลี่ขานประมุขแคว้นทู่เจี๋ยตะวันตกอายุเลยหกสิบแล้ว

---

* ทู่เจี๋ย หรือเตอร์กิก ตามประวัติศาสตร์จีนเป็นคำเรียกรวมชนเผ่าเร่ร่อนที่อาศัยอยู่บริเวณที่ราบสูง
มองโกลและในแถบเอเชียกลาง

กำลังวังชาไม่เหมือนเมื่อก่อน ไม่มีทางเทียบกับคนหนุ่มได้ การที่เขายอมเคลื่อนทัพครั้งนี้น่าจะแค่มีเจตนาตีชิงตามไฟ* เพื่อหาจุดอ่อนแคว้นทู่เจี๋ยตะวันออกอยู่ข้างหลังมากกว่า แต่กานโจวเป็นกระดุกแข็ง ภารกิจครั้งนี้ของเขาจึงต้องล้มเหลว"

"แล้วทางอำเภอไหวหย่วนกับเหลียงโจวเล่า"

เฮ่อหรงยิ้ม "ที่ข้าสามารถวิเคราะห์เรื่องของกานโจวได้เป็นเพราะเคยได้ยินเจ้าเล่าเรื่องแถบชายแดน และเคยเห็นประกาศจากทางราชสำนักในช่วงนี้ แต่ถ้าให้คิดเยอะกว่านี้ข้าก็ไม่ใช่เทพเซียน สองตามีตบอดพอกๆ กับเจ้านั่นแหละ"

หยางจวินทำเสียงจ๊กจ๊ก "เช่นนั้นเจ้าพูดอะไรมาก็ได้ ข้าอยากฟังให้สบายใจหน่อย!"

"ข้าไม่ใช่ขุนนางราชสำนัก และยิ่งไม่ใช่ขานแห่งทู่เจี๋ย พูดแล้วจะมีประโยชน์อะไร"

เมื่อครู่เขาเียนอยู่ใต้ร้านแต่งพักใหญ่เพื่อพิศดูผลแดงทุกลูกที่เด็ดอย่างละเอียด พอตอนนี้พูดเยอะ คอเลยแห้งเร็ว เหวินเจียงจึงส่งชาที่เพิ่งต้มเสร็จใหม่ ๆ มาให้อย่างได้จังหวะ นางหันไปมองหยางจวินเงิบๆ แวบหนึ่งแล้วไม่เดิมนี่ชาให้เขา เป็นการประท้วงและบอกเป็นนัยว่าหยางจวินควรให้คุณชายของตนพักผ่อนได้แล้ว

หยางจวินเห็นแล้วก็หลุดซ่า "ตอนแรกข้าเพียงหาสาวใช้บ้านๆ มาเป็นผู้ช่วยให้เจ้าสักคน คิดไม่ถึงว่าเดี๋ยวนี้นางจะเอาใจใส่เจ้าถึงเพียงนี้ เจ้าช่างอบรมได้ดีจริงๆ!"

เฮ่อหรงได้ตีหมาอีกถ้วยแล้วรู้สึกสบายคอขึ้นมาก "หากเจ้านึกเสียใจ อยากจะพานางกลับไปตอนนี้ก็ไม่วันแล้ว"

* ตีชิงตามไฟ เป็นกลยุทธ์ที่ขวยโอกาสเมื่อข้าศึกตกอยู่ในภาวะวิกฤต ก็ชิงเข้าโจมตีซ้ำเติมเพื่อเอาชัย

หยางจวินโบกมือ "วิญญาณชนมิพึงแย่งชิงของของผู้อื่น เจ้าพูดต่อดีกว่า!"

เห็นอีกฝ่ายเอาแต่มองหน้าตนตาปริบๆ เธอทรงจึงได้แต่บอกว่า "ข้าไม่ค่อยรู้เรื่องของอำเภอไหวหย่วนมากนักจึงไม่อยากพูดส่งเดช แต่ทางเหลือใจงั้นพอจะเดาได้นิดหน่อย ข้าดูแล้วเกรงว่าจะรักษาเหลือใจงวไว้ไม่อยู่"

หยางจวินสะดุ้งเล็กน้อย "ต่อให้เป็นการเดาสุ่มก็ต้องมีที่มาที่ไปมิใช่หรือ"

เธอทรงหยิบกิ่งไผ่บนพื้นขึ้นมาชี้ตำแหน่งที่มีการฆ่าล้างเมือง "ที่ตรงนี้คือจุดปะทะ คือเผ่าเหยี้ยกู่ของแคว้นหูเจี๋ยตะวันออก สมัยที่แคว้นหูเจี๋ยตะวันออกยังไม่เป็นปึกแผ่น เผ่าเหยี้ยกู่เคยเป็นแขนงหนึ่งที่มีความเข้มแข็งและยิ่งใหญ่มากที่สุด ผู้เนี่ยน ช่านคนปัจจุบันก็ถือกำเนิดที่เผ่าเหยี้ยกู่"

ท่ามกลางเสียงรินชาดังจ๊อกๆ เธอทรงพูดต่อว่า "เขาไม่เหมือนกับหมัวลี่ เพราะผู้เนี่ยนอายุน้อยกว่าหมัวลี่หลายสิบปี หากพูดเป็นภาษาของชาวจงหยวนเราคือ 'คนหนุ่มวัยสวมหมวก ใจแกร่งกล้าปณิธานยาวไกล'* นอกจากนี้ในแคว้นหูเจี๋ยยึดหลักผู้อ่อนแอยอมตกเป็นเหยื่อของผู้เข้มแข็ง และต้องยอมสยบให้แก่ผู้มีอำนาจ การที่ผู้เนี่ยนสามารถขึ้นรับตำแหน่งผู้นำของแคว้นหูเจี๋ยตะวันออกได้แสดงว่าจะต้องไม่ใช่ธรรมดา และไม่มีทางไม่รู้ว่าการแยกกำลังเป็นสองทางเพื่อเข้าโจมตีจะทำให้กำลังของตนลดน้อยลง"

หยางจวินย่นหัวคิ้ว "ความหมายของเจ้าคือเขาตั้งใจใช้อำเภอ

---

* 'คนหนุ่มวัยสวมหมวก ใจแกร่งกล้าปณิธานยาวไกล' หมายถึงชายหนุ่มที่เพิ่งผ่านพิธีสวมหมวกในวัยยี่สิบปีก้าวสู่ความเป็นผู้ใหญ่ มักมีปณิธานหรือความฝันอันยิ่งใหญ่

ไหวหวั่นหรือเหลือใจที่ใดที่หนึ่งออกอุบายส่งเสียงบุรพาฝ่าตีประจิม*?"

"ก็ไม่แน่ แต่ข้าเชื่อมั่นว่ายามที่คนเช่นนี้คิดทำอะไรจะต้องมีเป้าหมายบางอย่าง และมีปริศนาที่พวกเรายังไม่เข้าใจรวมอยู่ด้วยแน่นอน"

หยางจวินถอนหายใจ "ไม่ยอมให้ผู้อื่นอยู่กันอย่างสงบเลยจริงๆ หวังว่าราชสำนักจะเร่งการปราบความวุ่นวายลงโดยเร็ว หาไม่สกุลหยางคงไม่กล้าเดินทางไปซื้อชายแถบชายแดนอีกแล้ว!"

ระหว่างที่กำลังคุยกัน ใครคนหนึ่งก็เดินมาจากอีกด้านของระเบียง "คุณชายสาม นายท่านเชิญท่านไปพบขอรับ" ผู้มาเยือนคือคนรับใช้ของสกุลเฮ้อ...เฮ้อซง

ตอนครอบครัวของพวกเขาถูกเนรเทศมาที่นี่ อย่าวว่าแต่คนรับใช้เลย แม้แต่ของมีค่าที่ติดตัวอยู่ก็ถูกริบไป กลายเป็นผู้ตีตกยากที่ต้องเริ่มต้นนับหนึ่งใหม่ทั้งหมด ถ้าพึ่งแค่ได้กินกากสุรากับรำเป็นอาหารสองมื้อต่อวันก็ถือเป็นพรจากสวรรค์แล้ว

ยิ่งในช่วงที่ตกทุกข์ได้ยากกันอย่างที่สุด ทุกคนในบ้านต้องขูด แม้แต่ต้นหญ้าขึ้นมาก็กิน

เฮ้อซงกับเหวินเจียงเป็นคนที่หยางจวินส่งมาให้เมื่อสองปีก่อน ตอนที่สถานการณ์เริ่มจะดีขึ้น

นอกจากนี้ยังมีคนรับใช้อีกสองคนที่อยู่กับพวกเขา ตามปกติจะช่วยให้ทำอะไรได้นานอยู่ในที่ดิน เป็นการว่าจ้างแบบชั่วคราว ไม่ได้ขายตัวขาด

เฮ้อหวังรู้สึกแปลกใจนิดหน่อย "ท่านพอบอกหรือไม่ว่ามีเรื่องอะไรถึงเรียกข้า"

* ส่งเสียงบุรพาฝ่าตีประจิม เป็นกลยุทธ์ล่อลวงศัตรูให้เข้าใจผิด ทำเหมือนจะบุกตีทางหนึ่ง แต่แท้จริงแล้วโจมตีอีกทางหนึ่ง

เฮ่อซงสายหน้า พุดเสียงเบา "แต่ข้าเห็นว่านายท่านดูเหมือนจะอารมณ์ไม่ค่อยดี"

เฮ่อหรงรับคำแล้วหันไปพุดกับหยางจวิน "เสียมารยาทแล้วเจ้านั่งรอสักครู่ก่อน ข้าจะรีบไปรีบมา"

หยางจวินพุดยิ้มๆ "เจ้าไปทำธุระของเจ้าเถอะ อีก็เดี๋ยวข้าก็จะกลับแล้ว"

เหวินเจียงรีบเข้ามาพุงเฮ่อหรงให้ลุกขึ้น

แต่เฮ่อหรงกลับบอก "ไปเอาไม้เท้าอันนั้นมาให้ข้าดีกว่า และเจ้าก็ไม่ต้องตามมาด้วย"

แม้เหวินเจียงจะไม่เต็มใจ แต่นางยังคงส่งไม้เท้าให้เฮ่อหรงอย่างเชื่อง

ดูผาดๆ เฮ่อหรงไม่ต่างจากคนปกติ มีเพียงเวลาเดินที่เขาจะเดินเร็วกว่าปกติเล็กน้อยและต้องใช้ไม้เท้าช่วย หากพิจารณาดูให้ดีก็จะสังเกตเห็นได้ไม่ยากว่าขาข้างหนึ่งของเขาเป็นนิดหน่อย

หยางจวินมองเงาร่างของเฮ่อหรงกับเฮ่อซงที่หายลับไปที่ปลายระเบียงแล้วอดถอนใจเฮือกหนึ่งออกมาไม่ได้

หากเฮ่อหรงเป็นคนอัปลักษณ์ ทำอะไรไม่เอาไหนยังพอว่า แต่ที่นี่เขากลับดีพร้อมไปหมดทุกอย่าง เสียแค่เรื่องนี้เรื่องเดียว เหมือนหยกขาวที่มีตำหนิเล็กน้อย ทำให้รู้สึกที่น่าเสียดายอย่างมาก

หยางจวินตั้งสายตากลับมาพุดกับเหวินเจียงว่า "หากเขายังเป็นเชื้อพระวงศ์เหมือนเมื่อก่อน น่าจะมีส่งาราศีเจ้าตากว่านี้เป็นร้อยเท่า"

เหวินเจียงพุดเสียงเรียบ "ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงนายท่านก็คงไม่ใช่ นายท่านอย่างทุกวันนี้ และคงไม่ได้รู้จักกับท่านเช่นกัน"

หยางจวินได้ยื่นคำข้อนพลันมีอาการติดคอ

เฮ่อหรงกับเฮ่อชงเดินมาถึงเรือนหลักแล้วเห็นบิดาเฮ่อไท่กำลังเดินผ่านไปอยู่ในห้องด้วยสีหน้าร้อนใจกระสับกระส่าย

ข้างกายมีพี่ชายคนโตเฮ่อมู่ นั่งอยู่ เขาส่งสายตาให้เฮ่อหรง

"ท่านพ่อ หาข้าหรือขอรับ" เฮ่อหรงส่งเสียงพลางคารวะ

เฮ่อชงถอยออกไปอย่างรู้งาน

"นั่งก่อน"

คำพูดสั้นๆ แต่กินความหมายลึกซึ้งและฟ้องความรู้สึกร้อนรนในใจเฮ่อไท่

"พี่ใหญ่ เหตุใดถึงไม่เห็นพวกพี่รองล่ะ" เฮ่อหรงหันไปถาม

เฮ่อมู่ยิ้ม "เขากับน้องห้าอยู่เฉยไม่เป็นเลยวิ่งขึ้นเขาไปล่าสัตว์ บอกว่าจะเตรียมเสบียงไว้สำหรับหน้าหนาว"

เฮ่อไท่ไม่มีอารมณ์ฟังสองพี่น้องคุยเรื่องสัตว์เพเหระ พุดเข้าเรื่องทันควัน "เมื่อวานพ่อได้รับจดหมายจากเมืองหลวง"

สีหน้าที่ยังคงเป็นปกติของเฮ่อหรงทำให้เฮ่อไท่อดไม่อยู่ ขยายความให้ชัดเจน "ครั้งนี้มีใ้จดหมายที่ให้ผู้อื่นเขียนแทน แต่เป็นปู่ของพวกเขา... เป็นลายพระหัตถ์ของฝ่าบาท!"

"ฝ่าบาทรับสั่งว่าอะไร"

เฮ่อไท่ยื่นจดหมายมา น้ำเสียงประดักประเดิด "พระองค์รับสั่งถามว่า เหตุใดพ่อจึงไม่เขียนจดหมายด้วยตนเอง เป็นเพราะยังแค่นใจใช่หรือไม่"

เนื้อหาไม่ยาว เฮ่อหรงกวาดตารอบเดียวก็อ่านจบลิบบรรทัด ได้อย่างรวดเร็ว เขายังกล่าวชมด้วยว่า "ลายพู่กันหนักแน่น สละสลวย เปี่ยมไปด้วยอำนาจบารมี สมเป็นจักรพรรดิโดยแท้!"

พี่ชายคนโตเฮ่อมู่กลับเสียงหัวเราะเอาไว้มิไหว

เฮ่อไท่อุทาน "ผู้ใดให้เจ้าดูเรื่องนี้ เจ้าไม่ได้สังเกตถ้อยคำ"

บนจดหมายเลยหรือ พระองค์ขาดแค่นี้วใส่หน้าตาพ่อเองนะ!"

เฮ่อทรงระบายนมหายใจเบาๆ "เช่นนั้นเหตุใดหนก่อนท่านพ่อจึงไม่เขียนจดหมายตอบด้วยตัวเองล่ะขอรับ"

เฮ่อไท่พูดไม่ออก

เขาคงบอกไม่ได้ว่าตัวเองเขียนจดหมายส่งไปเมืองหลวงตั้งหลายครั้ง แต่กลับได้รับจดหมายตอบจากจักรพรรดิเพียงสองสามครั้ง และก็ล้วนเป็นจดหมายที่ให้ข้าหลวงข้างกายเขียนแทนไม่กี่ตัวอักษรว่า 'เราสบายดี' เมื่อเวลาผ่านไปนานวัน เฮ่อไท่เลยหมดกำลังใจและนึกสงสัยว่าวิธีที่เฮ่อทรงเสนอให้เขาคงใช้ไม่ได้ผล ครั้งล่าสุดเขาจึงแอบเกี่ยจคร้านด้วยการให้บุตรชายคนโตเขียนจดหมายตอบแทน ผู้ใดจะรู้ว่าจะถูกฝ่าบาทมองออกทันที และมีลายพระหัตถ์ตอบกลับมา ต้าเขาด้วยพระองค์เอง

เฮ่อทรงกล่าวด้วยน้ำเสียงอดทน "ที่ข้าให้ท่านพ่อเขียนจดหมายถึงฝ่าบาทมิใช่เพราะต้องการเรียกร้องความโปรดปราน ไม่ว่าฝ่าบาทจะทอดพระเนตรจดหมายพวกนี้หรือไม่ แต่อย่างน้อยพระองค์ก็จะได้ยินชื่อของท่านพ่อบ้างและไม่ลืมท่านไปเลยทีเดียว ครั้งนี้ก็ถือว่าเป็นบทเรียน แม้ถ้อยคำของฝ่าบาทจะดูรุนแรงไปบ้าง แต่ก็แสดงให้เห็นว่าพระองค์ยังคงห่วงใยท่านอยู่จริงๆ หากไม่แล้วมีหรือที่พระองค์จะมีลายพระหัตถ์มาด้วยพระองค์เองเช่นนี้ หากข้าเดาไม่ผิด อีกไม่นานราชสำนักจะต้องส่งทูตมาด้วยแน่ๆ"

เฮ่อไท่รู้สึกเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เขาก็มหันหน้าลงอย่างรันทดใจอีกครั้ง "ฝ่าบาทปลดพ่อเป็นสามัญชนนานแล้ว ยามนี้พ่อเพียงอยากใช้ชีวิตอยู่ที่นี้อย่างสงบไปวันๆ ไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับสิ่งอื่นใดอีก ที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ก็ดีอยู่แล้ว เพราะหากวันไหนฝ่าบาทเกิดนึกถึงเรื่องในอดีตขึ้นมา

และอยากจะทำเอาผิด ต่อให้พวกเราทั้งบ้านกินไม่หมดก็ต้องหอกลับ**"

เฮ่อมูปลอบเสีียงนุ้ม "ท่านพ่อ ข้ารู้สึกว่่าน้องสามพูดไม่ผิด เพราะถ้าฝ่าบาทไม่ใส่ใจจริงก็น่าจะเ้าให้คนเขียนหนังสือแทน ไม่จำเป็นต้องมีลายพระหัตถ์ด้วยพระองค์เอง นี่ก็แสดงว่าพระองค์ไม่เคยลืมห่านพ่อและไม่แน่ว่าถ้อยคำคำทอในจดหมายอาจเป็นแค่การลองหยั่งเชิงเท่านั้น"

เฮ่อไท่ถอนหายใจ "พวกเจ้าอย่าว่าพ่อใจปลลาชีวิตเลย เรื่องในตอนนั้นมันทำให้พ่อขวัญผวา การที่ฝ่าบาทนึกถึงพวกเราอาจจะไม่ใช่เรื่องดีกว่าครอบครัวเราจะลงหลักปักฐานอยู่ที่นี้สำเร็จก็ไม่ง่าย ขออย่าให้ต้องสูญเสียวันเวลาอย่างทุกวันนี้ไปเลย!"

พูดถึงเรื่องในอดีต ห้องทั้งห้องพลันเงียบกริบ

จวบจนมีเสียงเสนาะใสของสตรีดังเข้ามาจากด้านนอก ทำลายความเงียบสงบแปลกประหลาดนี้ลง "ท่านพ่อ พี่ใหญ่ พี่สาม พวกท่านอยู่ที่นี้กันเองหรือ!"

สาวน้อยสวมชุดเนื้อผ้าธรรมดา ถือตะกร้าเดินเข้ามา ใบหน้าแดงระเรื่อ หน้าผากมีเหงื่อผุดซึม ทว่าดวงหน้ากลับมีรอยยิ้มสดใส "วันนี้โชคดี เก็บเม็ดบัวมาได้ไม่น้อย ตอนเย็นทำน้ำแกงข้นเม็ดบัวกินได้!"

เฮ่อไท่เอ่ยอย่างใจไม่อยู่กับตัว "จริงหรือ ขอพอดูหน่อย"

เฮ่อจยาสังเกตเห็นท่าทางแปลกๆ ของคนสามคนที่อยู่ในห้อง นางจึงเหลียวซ้ายแลขวา "เป็นอะไรไป เกิดเรื่องอะ..."

"นายท่าน! นายท่าน!"

เฮ่อจยาพูดยังไม่ทันจบคำ เฮ่อซงก็วิ่งพรวดพราดเข้ามาจาก

* กินไม่หมดต้องหอกลับ เป็นสำนวน หมายถึงเมื่อก่อเรื่องหรือเกิดเหตุการณ์ไม่ดีพัวพันตัวก็ต้องยอมรับและรับผิดชอบไป มักใช้ในเชิงตักเตือน

ด้านนอกจนเกือบสะดุดขั้นบันไดล้ม

"ข้างนอกมีรถม้าคันหนึ่งมาจอด พวกเขา...พวกเขาบอกว่ามาจาก
เมืองหลวงขอรับ!"

เฮ้อ! ไรต์ตะลึงงันไปชั่วขณะและแอบสะดุ้งในใจอย่างไม่อาจระงับ
เขาหันไปมองเฮ้อทรงที่นั่งก้มหน้าอยู่ทางด้านขวามือตาม
สัญชาตญาณ

อีกฝ่ายนั่งนิ่งด้วยท่าที่เป็นปกติ แต่สีหน้ากลับไม่แสดงอารมณ์
ใดๆ แม้แต่น้อย

บทที่ 2

เฮ่อไท่ไม่ได้พบเจอคนที่ทางเมืองหลวงส่งมาเยี่ยมเยียนเขา เป็นเวลาสิบเอ็ดปีเต็ม

ช่วงที่มาถึงฝางโจวใหม่ๆ เฮ่อไท่มักฝันว่าตัวเองวิ่งไปร้องไห้คร่ำครวญต่อหน้าจักรพรรดิเพื่ออุทธรณ์ว่าตนถูกใส่ร้าย แต่ทุกครั้งเขายังพูดไม่ทันจบก็ถูกเสด็จพ่อของตนสั่งให้คนลากตัวเขาออกไป

ภายหลังเขาค่อยๆ เลิกฝันถึงเรื่องพวกนั้น ความหวาดผวาเมื่อตอนแรกเริ่มได้กลายเป็นความรู้สึกสิ้นหวังในตอนท้าย บัดนี้เฮ่อไท่เกือบจะลืมความรุ่งเรืองของเมืองหลวงไปหมด บางครั้งเขาถึงกับรู้สึกว่าชีวิตที่เป็นอยู่ในตอนนี้ก็ไม่เลว เพราะแม้ความเป็นอยู่จะขัดสน แต่ก็ไม่ต้องหวาดผวาต่อความเป็นความตาย ไม่ต้องดูสีหน้าบิดา ไม่ต้องต่อสู้แย่งชิงอำนาจและผูกใจคน

เขาเข้าใจว่าตนทำใจให้หนึ่งได้ดีพอแล้วและสามารถมองเห็นความร่ำรวยหรูหราเป็นเหมือนหมอกควัน แต่ทันทีที่ได้ยินข่าวนี้ร่างกายกลับผลอกระตุก อารมณ์ไม่ได้นิ่งจริงอย่างที่นึกคิด ซ้ำยังมีความรู้สึก

มากมายตาโถมเข้าสู่หัวใจ

เฮ่อ! ไร่รับรู้ได้ว่าบุตรสาวยังอยู่ที่ด้านข้าง เขาจึงรีบเก็บสีหน้าและตั้งสติมัน "ผู้มาเยือนเป็นใคร"

เฮ่อซงพูดเสียงอุบอิบ "ผู้น้อยก็ไม่ทราบ แต่มีสองคน"

สองคนหรือ น่าจะไม่ใช่ทหารม้าบินจากสำนักราชของครักษ์ที่ห้อม้ามาจับคน

เฮ่อ! ไร่ลอบโผล่อก "เชิญพวกเขาเข้า..."

"ท่านพ่อ!"

"ท่านพ่อ"

ผู้ที่พูดขึ้นพร้อมกันคือเฮ่อมู่กับเฮ่อหรง

เฮ่อมู่พูดโพล่งตัดหน้าน้องชาย เขารีบบอกว่า "ท่านพ่อ สถานภาพของฝ่ายตรงข้ามยังไม่ชัดเจน ลำพังแค่พวกเขาเดินทางจากเมืองหลวงมาที่นี่ไม่ได้เป็นหลักฐานยืนยันว่าจักรพรรดิทรงส่งพวกเขา มา จึงควรระวังเอาไว้ ท่านให้พวกเขาออกไปดูก่อนจะดีกว่า"

เฮ่อหรงผงกศีรษะ "ข้าก็คิดแบบเดียวกับพี่ใหญ่"

คำเตือนของบุตรชายทั้งสองคนทำให้เฮ่อไร่ใจเย็นลงเล็กน้อย "ก็ดี เช่นนั้นพวกเจ้าก็เป็นตัวแทนพ่อออกไปต้อนรับแขก อายาเข้าไปข้างในกับพ่อ"

เฮ่อมู่มองน้องสาวประคองบิดาเข้าไปในห้องแล้วจึงให้เฮ่อซงไปเชิญแขกเข้ามา

ผู้มาเยือนเป็นหนึ่งแก่หนึ่งหนุ่ม เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายดูธรรมดาเหมือนๆ กัน แต่ทันทีที่คนหนุ่มเอ่ยปาก น้ำเสียงที่ค่อนข้างเล็กแหลมนั้นบอกให้รู้ถึงสถานะของเขาทันที

เมื่อเห็นเฮ่อมู่จ๋องหนดคราบหน้าของตน คนหนุ่มคนนั้นก็หัวเราะ ประสานมือคารวะ "ผู้น้อยหมาหง เป็นชั้นที่ส่วนพระองค์สำนักข้าหลวงฝ่ายใน นหนดครานี้ติดเอาไว้ชั่วคราวเพื่อตบตาผู้อื่นเท่านั้น"

สำนักข้าหลวงฝ่ายในเป็นฝ่ายงานของชั้นที่แห่งพระราชวังหลวง ผู้ที่มีตำแหน่งหน้าที่อยู่ในนั้นล้วนเป็นชั้นที่ ตำแหน่งชั้นที่ส่วนพระองค์อยู่ได้บังคับบัญชาข้าหลวงฝ่ายใน เป็นตำแหน่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งยวดตำแหน่งหนึ่ง

เฮ่อมู่ไม่กล้าดูเบา เขาจึงรีบคารวะ "ข้าเป็นแค่สามัญชนคนหนึ่ง ไม่กล้ารับการคารวะจากข้าหลวงหมาหงขอขอรับ"

หมาหงกล่าวแนะนำชายสูงวัย "ท่านนี่คือหมอลวงฉีแห่งสำนักแพทย์หลวง ฝ่ายบาททรงได้ยินว่านายท่านเฮ่อสุขภาพไม่ดี จึงตั้งพระทัยส่งข้ากับหมอลวงฉีมาเยี่ยม"

"ฝ่ายบาทส่งพวกท่านมาจริงๆ หรือ" เฮ่อไท่ถามเสียงสั้น เขาทนเก็บตัวอยู่ในห้องไม่ไหวจึงโผล่หน้าออกมา

สองพี่น้องรู้สึกอ่อนใจเล็กน้อยเพราะบิดาผู้ไม่รู้จักระงับอารมณ์ได้แต่ช่วยพูดจาไกลเกลี่ยให้ว่า "ท่านพ่อ ร่างกายท่านยังไม่หายดี จะออกมาทำไมขอรับ"

เฮ่อไท่จึงได้สติ รีบยกมือขึ้นกุมหน้าผาก ทำท่าป้อแป้ "ข้าป่วยหนักติดต่อกันหลายวัน จนวันนี้พอจะลุกขึ้นได้บ้าง ขอท่านทั้งสองโปรดอภัยให้ด้วย!"

ป่วยหรือไม่ป่วย หมอลวงฉีมองปราดเดียวก็รู้ แต่เฮ่อไท่ใช้ชีวิตอย่างยากลำบากเป็นเวลานานหลายปี และมีอารมณ์ซึมเศร้า ทำให้สีหน้าของเขาดูไม่ดีเอาจริงๆ

"หากนายท่านยินดี ผู้น้อยขอตรวจจสีพจรสักเล็กน้อยได้หรือไม่"

การที่จักรพรรดิส่งคนมาจริงทำให้เฮ่อไท่รู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อย แต่อีกด้านหนึ่งก็ลบลอดหวาดวิตกไม่ได้ว่าการที่พวกเขาสองคนปลอมตัวกันมาอย่างเงียบๆ เช่นนี้แสดงว่าไม่ได้คิดจะรับเขากลับแน่นอน

ดูเหมือนหม่าหงจะอ่านความรู้สึกของเขาออกจึงยิ้มนิๆ "เวลานี้ นายท่านมีสถานภาพพิเศษ หากพวกเราทำกันอย่างเอิกเกริกย่อมทำให้ผู้คนเข้าใจผิด ไม่เป็นการดี แต่ความเป็นบิดากับบุตรนั้นไม่มีทางตัดขาดกันได้อย่างแท้จริง จดหมายที่นายท่านส่งไป ฝ่าบาททรงอ่านทุกฉบับ บางทีที่จดหมายส่งไปถึงช้า ฝ่าบาทก็จะรับสั่งถามถึง ครั้งนี้เมื่อเห็นลายมือของนายท่านไม่เหมือนเดิม ฝ่าบาทจึงเป็นห่วงกลัวว่า นายท่านจะล้มป่วย เลยตั้งใจส่งพวกข้ามาช่วยรักษา"

เฮ่อไท่ไม่กล้าบอกว่าตนเขียนจดหมายไปมากมายถึงเพียงนั้น แล้วไม่ได้รับการตอบกลับจึงเกียจคร้านและให้บุตรชายคนโตเขียนแทนได้แต่ตอบแบบคลุมเครือ "ระยะนี้ข้าได้แต่นอนป่วยอยู่บนเตียง ไม่มีแรงยกพู่กันจึงต้องให้เจ้าใหญ่เขียนแทน ฝ่าบาททรงพระเมตตากรุณาต่อไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินเหลือเกิน"

ระหว่างที่คุยกัน เฮ่อจยยกน้ำชามาด้วยตนเอง หม่าหงไม่กล้าวางโต รีบลุกขึ้นคารวะตอบอย่างรวดเร็ว

หากไม่มีคดียกภูบึงเซิน เวลานี้เฮ่อไท่ย่อมเป็นพระราชโอรสผู้สูงส่ง และพวกเขาต้องได้รับฐานันดรศักดิ์ ไหนเลยต้องมาสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบและยกชามมาให้แขกด้วยตนเองเหมือนอย่างวันนี้

หันไปมองเฮ่อไท่อีกครั้ง ทั้งที่เขาอายุยังไม่ถึงสี่สิบปีแต่กลับดูแทบไม่ต่างจากหมอลหวงฉีผู้มียศหกลสิบปี ใบหน้าเต็มไปด้วยความเปลี่ยนแปลงของกาลเวลาและดูอ่อนล้ามาก

แม้จะแสดงอาการทอดถอนใจ แต่หม่าหองกลับไม่ได้คิดเห็นใจจริงๆ ด้วยเขาเห็นความพ่ายแพ้ในการแย่งชิงอำนาจมามาก เทียบกับจุดจบของคนอื่นๆ แล้ว จุดจบของเฮ่อไท่ยังนับว่าดีกว่ามาก

การที่เฮ่อไท่ได้เห็นพวกหม่าหองทำให้เขารู้สึกเหมือนได้นึกย้อนภาพวันวานของตัวเอง และมองเห็นสภาพของความยากจนขั้นแค้น จึงอดตาแดงเรือ่ไม่ได้ หากยังคงฝืนยิ้ม "ทำให้ข้าหลวงหม่าต้องขบขันแล้ว ใบชาพวกนี้ล้วนเด็ดมาจากต้นชาป่าบนภูเขา เทียบกับชาบรรณาการที่เมืองหลวง เกรงว่าจะมีรสขมฝาดกว่ามาก"

"นายท่านเฮ่อกล่าวหนักเกินไป ซาผาดข้าวจีดล้วนเป็นรสดั้งเดิมจากธรรมชาติทั้งสิ้น ช่วยบำรุงร่างกายให้มีอายุยืนนาน"

"ไม่ทราบว่าสุขภาพร่างกายของฝ่าบาทเป็นอย่างไรบ้าง ในฐานะลูกข้าไม่สามารถไปคอยรับใช้ใกล้ชิด ทำให้รู้สึกผิดอย่างมาก ได้แต่สวดมนต์ภาวนาทุกคืน ขอให้พระองค์มีพระชนมายุยืนนาน"

หลังเสียดิเวศไปเฮ่อไท่ก็ค่อยๆ กลับมานั่งสงบและสามารถรับมือกับสถานการณ์เหมือนในอดีตได้อีกครั้ง

หม่าหองนั่งตัวตรง ตอบเสียงจริงจัง "พระวรกายมังกรของฝ่าบาทแข็งแรงสมบูรณ์ สุขสบายดีทุกประการขอรับ"

เฮ่อไท่หัวเราะหยันตนเอง "ก็จริง การที่ไม่มีลูกออกตัญญูอย่างข้า อยู่ข้างๆ ฝ่าบาทย่อมสบายพระทัยมากกว่า"

หม่าหองไม่รู้ว่าจะตอบรับคำพูดนี้อย่างไร พอเห็นหมอหลวงฉีจับซีฟจรเสร็จจึงรีบถาม "เป็นอย่างไรบ้าง"

"นายท่านเฮ่อไม่ได้เป็นอะไรมาก เพียงแต่ภายในได้รับไอเย็นขึ้น จำเป็นต้องกินของไล่ความเย็นให้มากหน่อย และตอนกลางคืนให้ใช้ขิงสดกับหญ้าอ้ายไล้ในน้ำอุ่นแช่เท้า หากไม่แล้วเมื่อเวลาผ่านไปนานเข้า

อาการป่วยเล็กน้อยอาจเปลี่ยนเป็นหนักขึ้น"

"ไม่ขอปิดบังท่านหมอหลวง ทุกครั้งที่เข้าช่วงฝนชุกข้าจะปวดเนื้อปวดตัวไปทั้งวันจนแทบทนไม่ไหว แต่พอถึงช่วงฤดูวสันต์กับฤดูสารทสองฤดูก็จะรู้สึกคันยากที่จะระงับ ทั้งมีผื่นเป็นจำนวนมาก"

หมอหลวงฉีกถอนหายใจ "ต้องขออภัยนายท่านที่โรคนี้ไม่สามารถรักษาให้หายขาด ได้แต่บรรเทาอาการ เช่นนั้นข้าจะสั่งยาเทียบหนึ่งให้นายท่านกินให้ตรงตามเวลา ต่อไปหากมีอาการที่คล้ายคลึงกันก็สามารถจัดยาตามนี้มาใช้ได้อีก"

หม่าหงแอบจดจำเอาไว้ในใจเพราะเขาต้องนำคำพูดพวกนี้กลับไปถวายเป็นงานทุกถ้อยทุกคำ

เฮ่อไทมองไม่เห็นปฏิกิริยาของหม่าหง ได้แต่ถามชื่อๆ "ขอถามข้าหลวงหม่า ไม่ทราบว่าเป็นบาทเคยพูดเรื่องจะให้พวกข้ากลับเมืองหลวงบ้างหรือไม่"

หม่าหงตอบอย่างนุ่มนวล "ที่พวกข้าสองคนมากันในครั้งนี้ไม่ได้มาในนามของจักรพรรดิเพราะมีต้องการสร้างความแตกตื่น ด้วยคำนึงถึงความปลอดภัยของนายท่าน หากมีผู้ใดซักถามก็ขอให้นายท่านบอกว่าพวกข้าเป็นคนรับใช้เก่าแก่ที่เคยทำงานอยู่ที่วังฮ่องเมื่อหลายปีก่อน บัดนี้อายุมากแล้วจึงเดินทางกลับบ้านเกิดและผ่านมาทางฝางโจว จึงแวะมาเยี่ยมเยียน"

เฮ่อมู่กับเฮ่อหรงลอบฟังกวีระชะอยู่ในใจคิดว่าหม่าหงคิดการณ์ได้รอบคอบดีมาก

ท่านพ่อเป็นพระราชโอรสองค์โตของจักรพรรดิ แม้เวลานี้จะถูกปลดเป็นสามัญชน แต่เรื่องของฐานันดรไม่มีทางลบทิ้งไปได้ ต่อให้ถูกเนรเทศ ไม่มีวันได้กลับคืนสู่สถานะเดิมไปตลอดชาติ แต่ถ้ามีคนรู้ว่า

จักรพรรดิทรงไม่ลืมนื่องของข้าวยใหญ่และส่งคนมาเยี่ยม ย่อมยากที่ จะไม่ทำให้ผู้คนคิดเห็นเป็นอื่น

"ข้าหลวงหม่าหวังใจ ข้าจาดจำเอาไว้แล้ว พวกท่านสองคนเดินทาง มาไกลคงจะหิวกันเป็นแน่ ที่บ้านแร้นแค้น ไร้อาหารเลิศรส แต่ข้าจะให้ พวกเจ้าใหญ่ออกไปหาอาหารกลับมารับรองพวกท่านสองคน!"

หม่าหวังหัวเราะ "ไม่ต้องรบกวนนายท่านหรือขอรับ พวกเรา นำข้าวสาร* กับเส้นหมี่มาด้วยจำนวนหนึ่ง เพียงแต่รถม้าคันไม่ใหญ่ จึงขนมาได้จำกัด ทั้งหมดล้วนเป็นน้ำใจทั้งสิ้น ขอนายท่านโปรดรับ เอาไว้ด้วย"

หลายปีมานี้ข้าวที่สกุลเฮ้อกินมีแต่ข้าวกล้อง เพื่อเป็นการประหยัด เสี่ยงอาหารพวกเขาจึงไม่ค่อยหุงข้าวกิน ส่วนใหญ่จะต้มเป็นโจ๊กหรือน้ำแกงข้น แม้ข้าวที่หม่าหวังนำมาจะไม่ใช่ข้าวบรรณาการ แต่ต้องเป็นข้าวชั้นดีแน่นอน ในอดีตเฮ้อไท่เป็นพวกกินยากเลือกมาก มาวันนี้ แค่ได้ยินว่ามีข้าวสาร ลูกกระเดือกของเขาก็วิ่งขึ้นลงเพราะผลอกลิ้น น้ำลายเอือกๆ

เฮ้อหวังเอ๋ยขึ้น "พี่รองกับเจ้าห้าใกล้จะกลับมาแล้ว ต้องได้อะไร กลับมาแน่ๆ ข้าจะออกไปดูและให้พวกเขาอย่างเนื่อมารับรองแขก"

เฮ้อไท่ได้ยินดังนั้นถึงได้สติ "เจ้าพุดถูก จั่นกรีบไปเถอะ!"

เฮ้อหวังลุกขึ้นกล่าวขอภัยหม่าหวังกับหมอลวงฉีก่อนเดินจากไป ตอนนั้นเองที่หมอลวงฉีเพิ่งสังเกตเห็นว่าขาของเฮ้อหวังดูติดๆ ซัดๆ ถ้าขาเขามีปัญหาจนต้องอาศัยไม้เท้าช่วยพยุงก็น่าจะเดินได้แบบเงอะงะงุ่มง่าม แต่เน่เขากลับเดินได้อย่างคล่องแคล่วว่องไวเป็น

* ข้าวสารในที่นี้คือข้าวจึงหมี่ หมายถึงข้าวที่ขัดสีจนขาวใส โดยข้าวจึงหมี่ของจีนมีลักษณะเดียวกับข้าวญี่ปุ่นที่นิยมใช้หุงเป็นข้าวสวย

ธรรมชาตินามาก และตัวไม่เท่าเองก็ดูกลืนเป็นเนื้อเดียวกับอาภรณ์สีดำที่เขาสวมอยู่

หมอลหลวงจืดพูดออกไปไม่ได้ว่า "ถ้าหากนายน้อยไม่รังเกียจขอให้ตาแก่อย่างข้าได้ช่วยดูขาให้ท่านได้หรือไม่!"

เฮ่อทรงหยุดเท้าและหมุนตัวกลับมาประสานมือ กล่าวน้ำเสียงเรียบนิ่ง "ขอบคุณในความเมตตาของท่านหมอลหลวง เพียงแต่อาการบาดเจ็บของข้าเกิดจากการตกม้าจนกระดูกหักเมื่อตอนเด็ก ยามนั้นเคยมีหมอลหลวงช่วยดูให้แล้ว บอกว่าไม่มีทางรักษาให้หาย"

คำว่าตกม้าสองคำนี้ทำให้หมอลหลวงจืดได้สติกลับคืนมา เขาหันไปมองหมาหางตามสัญชาตญาณและพบว่าอีกฝ่ายสิ้นศรัทธาให้ชนิดๆ เป็นเชิงบอกไม่ให้เขาถามมาก

เมื่อหมอลหลวงจืดหันกลับมาอีกครั้ง เกรงร่างของเฮ่อทรงก็ห่างออกไปไกลแล้ว

หมอลหลวงจืดเพิ่งได้เข้าสำนักแพทย์หลวงหลังจบคดีกบฏ ตอนนั้นองค์ชายใหญ่เฮ่อไท่ถูกปลดเป็นสามัญชนและถูกเนรเทศไปที่ฝางโจว ทั้งครอบครัว

เรื่องที่เฮ่อทรงตกม้า หมอลหลวงจืดเคยได้ยินผ่านหูมาบ้าง ว่ากันว่าเฮ่อทรงพาน้องชายไปขี่ม้า แต่คิดไม่ถึงว่าม้าจะเกิดพยศขึ้นมาอย่างกะทันหันทำให้สองพี่น้องหล่นลงมา เฮ่อทรงขาหัก ส่วนน้องชายของเขา เฮ่ออวี แม้จะไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่เพราะความเป็นเด็กและได้รับความตกใจสุดขีด ทำให้คืนนั้นมีไข้สูงไม่ยอมลดเป็นเวลาสามวันก่อนจะลาโลกไป

ปีถัดมาหลังเกิดเหตุการณ์ตกม้าก็เกิดคดีกบฏปึงเฉินที่แสนสะเทือนขวัญ แม้แต่มารดาแท้ๆ ของเฮ่อทรงยังถูกลากเข้าไปมี

ส่วนเกี่ยวข้อง ผู้คนส่วนใหญ่ที่ต้องถูกประหารชีวิตก็ถูกประหารชีวิตที่ต้องถูกเนรเทศก็ถูกเนรเทศ จนถึงวันนี้เวลาก็ผ่านไปสิบเอ็ดปีเศษแล้ว เรื่องโบราณนานนมประเภทนี้ย่อมไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหมอลวงฉี เขาเพียงได้รับพระบัญชาให้มาที่นี่ หลังตรวจรักษาโรคเรื้อรังและกลับไปถวายเป็นงานก็ถือว่าเสร็จสิ้นภารกิจ เสียงเล่าลือตามตรอกซอกซอยเกี่ยวกับคดีกบฏพวกนั้นเขาได้ยินผ่านหูแล้วก็ลืม ไม่ได้เก็บเอามาใส่ใจ

ทว่าเวลานี้การได้มาเห็นสภาพของอดีตองค์ชายใหญ่ เฮ่อจยา ผู้ดังมาอ่อนหวาน และเฮ่อหรงที่พูดน้อยสำรวมกิริยาด้วยตาตัวเอง มันทำให้หมอลวงฉีอดรู้สึกทอถอนใจอย่างนึกเวทนาไม่ได้

ช่างน่าเสียดายเหลือเกิน

คุณชายรองกับคุณชายห้าสกุลเฮ่อได้ของกลับมามากโขดังคาด เพราะสัตว์เล็กๆ จำนวนมากต้องเร่งสะสมอาหารเตรียมไว้สำหรับฤดูหนาว ทำให้พวกเขาสามารถจับพวกมันติดมือกลับมาได้อย่างง่ายดาย ลำพังแค่กระต่ายป่ากับไก่ป่ามือทั้งสองข้างก็แทบหิ้วกันไม่ไหว สามารถนำมาเชือดเพื่อรับรองแขกได้อย่างดี เฮ่อซงที่เป็นพ่อบ้านก็รีบออกมาช่วยต้อนรับ วิ่งเข้าวิ่งออกจนมือเท้าอุ่นหายไปหมด

เนื่องจากมีบริวารไม่พอใช้ หยวนซือ* ผู้เป็นอนุภรรยาจึงออกมาช่วยรับรองแขกอีกคน

แต่เดิมเฮ่อไ้มีภรรยาเอกหนึ่งคน อนุภรรยาสองคน บุตรชายเจ็ดคน บุตรสาวสามคน ในหมู่เชื้อพระวงศ์การมีบุตรธิดามากเป็นเรื่อง

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่า 'ซือ' (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดขึ้นก็มี

น่าอิจฉา เสียหายที่หลังจากเฮ้ออวีบุตรชายที่เกิดจากลู่อือภรรยาเอก หรือก็คือพระชายาจี้เพย* ตกม้าตาย ลู่อือเสียใจจนเกินขีดจำกัด ปวยหนัก จนลุกไม่ขึ้นและตายตาม ไม่นานทั้งครอบครัวก็ถูกเนรเทศ บุตรสาว สองคนจากสามคนได้เสียชีวิตไปในระหว่างการเดินทางที่แสนทุรขยยาก นอกจากนี้ยังมีอนุภรรยาอีกคนที่ทนรับความเหน็ดเหนื่อยยากในช่วงที่เพิ่งถูกเนรเทศใหม่ ๆ ไม่ไหวจึงปวยตายจากไป ทำให้เวลานี้สตรีที่อยู่ข้างกายเฮ้อไต่มีเพียงหยวนชื่อคนเดียว

ต่อให้เป็นสตรีโฉมงามยิ่งกว่านี้ก็ไม่อาจทนทนต่อการเคียดกรำของสายลมและน้ำค้างแข็ง แม้หยวนชื่อจะไม่ได้ดูแลรักษาเหมือนเฮ้อไต่ แต่หางตาและมุมปากก็มีริ้วรอยลึกปรากฏขึ้นนานแล้ว

ตอนที่ถูกเนรเทศออกมา เฮ้อชื่อคุณชายเจ็ดสกุลเฮ้อที่นางให้กำเนิดอายุเพิ่งจะครบขอบ แม้เขาจะโชคดีที่ไม่ตายกลางทาง แต่กลับมีโรคเรื้อรังทำให้สุขภาพร่วงกายอ่อนแอ

เพราะหยวนชื่ออ่อนนวนอนขอร้อง หมอหลวงฉีจึงช่วยตรวจชีพจรและเขียนใบสั่งยาให้ พร้อมกำชับข้อควรระวังอีกหลายอย่าง

เฮ้อไต่ฝันยิ้มให้หมาง "ทำให้ข้าหลวงหมาต้องขบขันแล้ว"

ความรู้สึกเหล่านี้ ภาพเหล่านี้ ทำให้หมางต้องระบายนมหายใจ "ความทุรขยยากตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมาของนายท่านเฮ้อผู้น้อยจะต้องนำกลับไปรายงานตามความจริงแน่นอน!"

คำพูดประโยคนี้ทำให้เฮ้อไต่รู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย

ตกค่ำ นอกจากเฮ้อชื่อที่สุขภาพไม่ดีกับหยวนชื่อที่ต้องคอยดูแลเขาแล้ว คุณชายสกุลเฮ้อทั้งห้าคน รวมเฮ้อจยาอีกหนึ่งคนต่างมา

* เพย แปลว่าชายา คือภรรยาเจ้าในตำแหน่งของจีน มีศักดิ์รองจากอัครมเหสี (หวังโหวหรือองเฮา) และอัครชายา (กุ้ยเพย) บางสมัยอาจมีเพยชั้นพิเศษสี่ตำแหน่ง เรียกว่าสี่ราชชายา ลำดับศักดิ์สูงกว่าเพยทั่วไป นอกจากนี้เพยยังเป็นตำแหน่งของเอกภรรยาของฮ่อง (องค์ชายและเจ้าครองแคว้น) อีกด้วย

รวมตัวกันอย่างพร้อมหน้า

หม่าหงู้สึกคึกคักกว่าเจิงตี้มาก น้ำเสียงนอบน้อม "บุตรธิดาของนายท่านเฮ้อ แต่ละคนล้วนมีสง่าราศี ช่างน่าอิจฉายิ่งนัก!"

"วันนี้มีแขกสำคัญมาเยือน แต่ข้ากลับอึดอัดขัดสน ความเป็นอยู่เรียบง่าย ไม่มีอาหารเลิศรสรับรอง อีกทั้งเกรงว่าท่านทั้งสองจะรู้สึกท้อใจเยียบเยิบวังเวง จึงต้องให้ลูกๆ มาอยู่เป็นเพื่อนเพื่อให้บรรยากาศคึกคัก"

การเคี้ยวกรำของระยะเวลาสิบเอ็ดปีทำให้เขาเรียนรู้ว่าควรพูดจาอย่างไร ไม่ใช่เอาแต่ยึดมั่นถือมั่นเรื่องฐานะจนไม่ยอมละทิ้งท่าทางโอ้อ่าใหญ่โต

หม่าหงู้พูดยิ้มๆ "งานเลี้ยงมีเนื้อไม้ฝัก จะเรียกว่าไม่มีอาหารเลิศรสได้อย่างไร นายท่านเฮ้อถ่อมตัวเกินไปแล้ว"

หมอลหวงฉีเองก็กล่าว "ข้าหหลงหม่าพูดถูก ข้าอายุมากแล้วกินอาหารหนักท้องไม่ใคร่จะดีนัก เช่นนี้กำลังดีแล้ว!"

เจ้าของงานมีน้ำใจ แยกแสดงความพึงพอใจ ย่อมทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นสุขยิ่ง

เฮ้อมู่ไปซื้อสุรามากจากตลาด เทียบกับสุราชั้นยอดในวัง สุรานี้ย่อมด้อยกว่ามาก หม่าหงู้จิบคำเล็กๆ คำเดียวแล้วก็วาง นิ่งคิดอยู่พักหนึ่งก่อนเอ่ยอย่างคิดมาดีแล้วว่า "ไม่ทราบว่าคุณนายท่านเฮ้อเคยได้ยินเรื่องที่ชายแดนของสามเมืองทางด้านเหนือแจ้งข่าวด่วนมาหรือไม่"

เฮ้อไ้รับถาม "พอได้ยินมาบ้าง เพียงแต่ไม่ใคร่จะได้ความอะไรมากนัก สถานการณ์ยามนี้เป็นอย่างไร ฝ่ายเราชนะแน่ใช่หรือไม่"

สีหน้าของหม่าหงู้เครียดหนัก "สถานการณ์ไม่สู้ดีอย่างมาก เพราะเหลือใจงอกอกบฏ"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6457->